ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ, 23 ΦΛΕΒΑΡΗ 1981, Ἀρ. φύλλου 6 ΤΙΜΗ 10 ΔΡΧ.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Ἡ διεθνής ἀντίδραση τόν ὑποστηρίζει ἠθικά καί ὑλικά

Συνεχίζεται, μέ ἀμείωτη ἔνταση. στήν Τουρκία, τό ὄργιο τῶν δολοφονιῶν, βασανισμῶν καί τοῦ μαζικοῦ κατατρεγμοῦ τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος ἀπό τήν ἀστικοτσιφλικάδικη Ὀλιγαρχία. Ἡ ἐπίθεση αὐτή τῶν ἀστικοτσιφλικάδικων κυρίαρχων κύκλων τῆς Τουρκίας ἐντάθηκε μετά τό φασιστικό πραξικόπημα τῆς 12ης Σεπτέμβρη τοῦ 1980.

Ἔτσι οἱ Τοῦρκοι καπιταλιστές ἀφοῦ δέν κατόρθωσαν, μέ τίς «παράνομες» φασιστικές ὀργανώσεις τους, νά κατασπείλουν τό ὁλοένα καί περισσότερο ὀγκούμενο ἐργατικό κίνημα, στή χώρα αὐτή τῆς ἐγγύς ἀνατολῆς διατηρῶντας τό κοινοβούλιο σάν τύπο τῆς ἀστικῆς δημοκραίας. Πέταξαν τό προσωπεῖο καί ἀνάλαβαν αὐτοί νά ὁλοκληρώσουν τό «ἔργο» τῶν «γκρίζων λύκων» τοῦ Τουρκές. Χρησιμοποίησαν σ' αὐτή τους τήν ἔνοπλη ἐπίθεση οἱ Τοῦρκοι καπιταλιστές τό κλασσικό σέ τέτοιες περιπτώσεις ὄργανο ὅλων τῶν ἁπανταχοῦ ἐκμεταλλευτῶν: τό στρατό. Τό σῶμα πού ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει τόσο στήν Τουρκία ὅσο καί στίς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου γιά νά προστατεύει τά δικαιώματα τῶν Πολιτῶν ἀπό ὁποιαδήποτε ξένη ἐπιβουλή.

Βέβαια ἐδῶ καί ἕναν αἰώνα οἱ θεωρητικοί τοῦ σοσιαλισμοῦ ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ὁ στρατός δέν ἐξυπηρετεῖ τίποτα περισσότερο ἀπό τά συμφέροντα αὐτῶν πού ἐλέγχουν τό μηχανισμό του. Κι ἄν καθίσει κανείς καί σταχυολογήσει, λίγα πράγματα, ἀπό τό ὄργιο τῶν στρατῶν τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς γῆς δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πώς θά καταλάβει τήν καταπιεστική τους φύση.

Ἡ 21 Ἀπρίλη τοῦ 1967 ἀποτελεῖ γιά τούς Ἕλληνες ἐργαζόμενους τό τεκμήριο τῆς χρησιμότητας τοῦ στρατοῦ στήν Ἑλλάδα. Σέ μιά μερίδα τῶν ἐργαζομένων, ἰδίως τῶν νέων, ἔχει φανεῖ καθαρά ὁ ρόλος του, παρά τίς προσπάθειες τῶν διαφόρων ἀχστῶν πολιτικῶν νά ρίξουν τήν εὐθύνη τῆς εἰσβολῆς τῶν τάνκς στήν Ἀθήνα στίς 21 Ἀπρίλη σέ μερικούς «παρανοϊκούς» ἀξιωματικούς καί ὄχι στό ἑλληνικό κεφάλαιο.

Στήν Ἑλλάδα ἡ «ἀνάγκη» τοῦ στρατοκρατικοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ γιά τή διάσωση τοῦ καπιταλιστικοῦ καθεστῶτος, πέρασε ὅπως φαίνεται προσωρινά τουλάχιστον, μετά τό ἐπιτυχές πέρασμα στήν ἀστική νομιμότητα μιᾶς μερίδας κομμάτων πού μιλοῦν στό ὄνομα τῶν ἐργαζομένων. Αὐτό ἔγινε τό 1974 μέ τήν «περιβόητη» μεταπολίτευση. Στήν Τουρκία αὐτή ἡ «ἀνάγκη» βρίσκεται στό ἐπίκεντρο τῆς δραστηριότητας τῶν Τούρκων ἐκμεταλλευτῶν. Στή χωρα αὐτή, γιά διάφορους λόγους, τό καθεστώς τῆς ἐκμετάλλευσης δέν μπορεῖ νά ἐκσυγχρονισθεῖ καί νά ὀρθοποδήσει μέ κοινοβουλευτικές φόρμες. Ἔτσι δείχνει τόν πραγματικό του ἑαυτό, τό ἐγκληματικό του πρόσωπο. Ἡ δολοφονική δραστηριότητα τῶν Τούρκων καπιταλιστῶν, πού στοχεύει στήν κάμψη τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τῶν ἐργαζομένων ἔχει «ἀποδώσει» δεκάδες νεκρούς. Χιλιάδες βρίσκονταν στίς φυλακές βασανιζόμενοι ἀπό τούς Τούρκους Θεοφιλογιαννάκους. Χιλιάδες καταζητοῦνται καθημερινά στίς ἐπιθέσεις τοῦ καπιταλιστικοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ στίς πόλεις καί στά χωριά τῆς Τουρκίας. Χαρακτηριστικό τῆς βαρβαρότητας τοῦ Τουρκικοῦ κράτους εἶναι τό γεγονός ὅτι διαθέτει 350 δεσμωτήρια!!! (φυλακές).

Μπροστά σ' αὐτή τήν καθολική ἔνοπλη ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν οἱ ἐργαζόμενοι ἀντιτάσσουν, μερικές φορές μέ μεγάλη ἐπιτυχία, τήν ἔνοπλη προλεταριακή βία. Ἡ σθεναρή τους ἀντίσταση ἔχει ἀφήσει ἄναυδους τούς ἐργαζόμενους τῆς Εὐρώπης.

Οἱ ἐργαζόμενοι τῆς Εὐρώπης ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐκδήλωσης στήν Τουρκία τῆς ἔνοπλης ἐπίθεσης τοῦ κράτους ἔκφρασαν μέ διάφορες ἐκδηλώσεις τή συμπαράστασή τους στούς Τούρκους συντρόφους τους.

Μετά δέ τήν γενικευμένη, τήν χωρίς προσχήματα ἐπίθεση τοῦ Τούρκικου καπιταλισμοῦ ἀπό τίς 12 Σεπτέμβρη '80 καί7 δῶθε οἱ ἐργαζόμενοι τῆς Εὐρώπης ὑποστηρίζουν πλέον τόν ἔνοπλο ἀγώνα τῶν Τούρκων ἐργαζομένων.

Ἀντίθετα τά καπιταλιστικά καθεστῶτα τῆς δύσης, σύμμαχα καθώς εἶναι τῆς Τουρκικῆς Ὀλιγαρχίας ὄχι μόνο δέν κατάγγειλαν τήν κατάργηση τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ στήν Τουρκία τοῦ ὁποίου «ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὑπερασπιστές γιατί προστατεύει τά ἀνθρώπινα δικαιώματα», ἀλλά ἔκαναν ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Χαρακτήρισαν καί χαρακτηρίζουν τόν ἔνοπλο ἀγώνα τῶν Τούρκων ἐργαζομένων σάν τρομοκρατία!!!

Προχωρώντας πιό πέρα οἱ Εὐρωπαῖοι καπιταλιστές «ἔκφρασαν τήν ἐλπίδα» ὅτι ἡ Τρομοκρατική χούντα τοῦ Ἐβρέν καί ὁ Τουρκικός δολοφονικός κρατικός μηχανισμός θά ἀποκαταστήσουν τή Δημοκρατία (τήν ἀστική βέβαια). Ἡ Ἑλληνική Μπουρζουαζία ἔχει δημιουργήσει φιλικότατες σχέσεις μέ τή συμμορία τοῦ Ἐβρέν, ἐπειδή φαίνεται πιο διαλλακτική ἀπό τούς Πολιτικάντες στίς διαφορές τῶν Τούρκων καί Ἑλλήνων καπιταλιστῶν στό «Ζήτημα» τοῦ Αἰγαίου. Ἄλλωστε ἡ Ἑλληνική Μπουρζουαζία ἔβλεπε καί βλέπει πάντοτε τούς στρατούς σάν φύλακες ἄγγελους ὅλων τῶν ἀντιδραστικῶν τῆς γῆς τμῆμα τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ καί αὐτή. Στήν καθημερινή εἰδησεογραφία τῶν ἐφημερίδων βλέπουμε πολλές φορές τίς δουλοπρέπειες καί τά παρακάλια τῶν διαφόρων καπιταλιστικῶν φατριῶν (κόμματα) πρός τήν στρατιωτική Χούντα στήν Ἑλλάδα μέ σκοπό νά τήν προσεταιριστοῦν καί νά τήν χρησιμοποιήσουν κατά τῶν ἐργαζομένων ὅταν αὐτοί ζητήσουν στήν πράξη τήν κατάργηση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἀπό τόν κύκλο τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Τουρκικῆς Χούντας δέν ἔλειψε καί ἡ γραφειοκρατική Ρωσσία. Μετά τήν εἰσβολή τῶν τάνκς στίς πόλεις τῆς Τουρκίας ὁ «Σοβιετικός» πρωθυπουργός διαβεβαίωσε τόν πρωθυπουργό τῆς Τουρκικῆς Χούντας ὅτι οἱ δεσμοί φιλίας καί καλῆς γειτονίας μεταξύ τῶν δύο χωρῶν δέν πρόκειται νά διαταραχτοῦν. Ἡ ἑνιαία αὐτή ὑποστήριξη τῆς διεθνοῦς ἀντίδρασης πρός τήν Τουρκική Χούντα δέν πρέπει βέβαια νά ξενίζει σέ κανένα ἐργαζόμενο. Ὅμως πρέπει νά προβληματίσει αὐτούς πού πιστεύουν ἀκόμη στίς δυνατότητες πού μπορεῖ νά ἀντλήσει τό ἐργατικό κίνημα ἀπό τήν ἀστική δημοκρατία.

Πιό συγκεκριμένα, πρέπει νά μᾶς γίνει συνείδηση, ὅτι ἡ ἀστική τάξη πάντοτε θά προσπαθεῖ νά ἔχει κάθε στιγμή ἕτοιμες γιά πραγματοποίηση καί τίς δύο μορφές: τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας καί τῆς δικτατορίας. Ἡ μιά δέν ἀποκλείει τήν ἄλλη, ἀλλά τήν προϋποθέτει.

Σήμερα ἡ Τρομοκρατία (Δικτατορία) τῆς ἀστικῆς τάξης στήν Εὐρώπη δέ γίνεται μέ τούς στρατούς (ἐκτός ἀπό μερικές χῶρες), ἀλλά μέ τίς ἐπίσημα ἀναγνωρισμένες ἀπό τά κοινοβούλια «ἀντιτρομοκρατικές ὁμάδες». Ἡ ἀπάντησή μας στό μακελειό τῆς Τουρκικῆς Μπουρζουαζίας καί στήν ἠθικά καί ὑλικά συμμέτοχη διεθνῆ ἀντίδραση πρέπει να εἶναι ἡ χωρίς ὅρους ὑποστήριξη ἀπό τό διεθνές προλεταριάτο τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα τῶν Τούρκων ἐργαζομένων.

---

25 μέρες φυλάκιση στόν ἀγωνιστή Ντινόπουλο

Στό Τριμελές Πλημμελειοδικεῖο Πύργου Ἠλείας ἔγινε τήν Παρασκευή 19-2-81 ἡ δίκη τοῦ Σάκη Ντινόπουλου.

Οἱ κατηγορίες πού στρέφονταν ἐναντίον του ἦταν ἀντίσταση κατά τῆς ἀρχῆς, περιύβριση τῆς ἀρχῆς, ἐξύβριση προσώπων σέ συνδυασμό μέ τόν νόμο 4.000 γιά τεντιμποϊσμό καί φθορά δημοσίου ὑλικοῦ.

Οἱ κατηγορίες αὐτές καί κυρίως ἡ ἀντίσταση κατά τῆς ἀρχῆς ὅπως εἶναι γνωστό ἀποτελοῦν μέρος τοῦ κατηγορητήριου σέ κάθε δίκη ἀγωνιστῆ.

Παρά τό γεγονός ὅτι στό ἀκροατήριο φάνηκε καθαρά ὅτι ἡ ὑπόθεση ἦταν σκηνοθετημένη, τό δικαστήριο τόν δίκασε σέ 25 μέρες φυλάκιση, γιά ἐξύβρισλ μέ τό ἐλαφρυντικό τοῦ νόμου 36 τοῦ ποινικοῦ κώδικα.

Νέα ἀδικία σέ βάρος τῶν ἀγροτῶν τῶν 17 παραλυμνίων Χωριῶν τοῦ Φράγματος

Μιά νέα ἀδικία ἄρχισε νά γίνεται σέ βάρος τῶν ἀγροτῶν τῶν 17 παραλυμνίων χωριῶν τοῦ φράγματος Πηνειοῦ. Συγκεκριμένα ἐνῶ τό Κράτος τούς ἀφαίρεσε πρίν ἀπό 13 χρόνια τά χωράφια τους μέ ἐξευτελιστικές τιμές, 2, 4 ἤ καί 6.000 δρχ. τό στρέμμα ἤ πολλές φορές ἐντελῶς δωρεάν, σήμερα τούς ἐπιστρέφει ἐκεῖνα πού δέν ἔχουν καλυφθεῖ ἀπό τά νερά, ζητῶντας νά τοῦ πληρώσουν 8.500 δρχ. τό στρέμμα. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ ὑπεξαίρεση αὐτή τῶν χωραφιῶν ἀπό τό Κράτος ἦταν ἐντελῶς ἄδικη καί ληστρική.

Καλά θά κάνουν οἱ τεχνοκράτες τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καί τῆς Κυβέρνησης νά σταματήσουν τίς βλακεῖες καί νά ἐπιστρέψουν τά χωράφια τῶν φτωχῶν αὐτῶν βιοπαλαιστῶν ἐντελῶς δωρεάν. Ποῦ θά βρεῖ ὁ κάθε ἀγρότης ἀπό τήν Πηνεία καί τή Βουπρασία νά δώσει 180.000 δρχ. γιά νά ἀγοράσει πάλι τά χωράφια του; Ἄν εἶχε στήν τσέπη του 180.000 καί 200.000 δρχ. θά ἔκανε ἄλλη δουλειά. Ἀλλά γιά τίς ἀπάτες τοῦ Κράτους σέ βάρος τῶν ἀγροτῶν τοῦ φράγματος τοῦ Πηνειοῦ θά γράψουμε σύντομα.

Μάλιστα ἀρκετά σύντομα μέ νεώτερα γεγονότα ἀπό τήν περιοχή τοῦ φράγματος καί μάλιστα μέ τήν μαρτυρία τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

Ὑπομονή λοιπόν.

Π.Χ.

Στίς ΗΠΑ: Οἱ Ρατσιστές σκοτώνουν

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Κατά τή διάρκεια τοῦ Δεκέμβρη οἱ ρατσιστές δολοφόνοι στίς πόλεις τῆς Νέας Ὑόρκης — στό Μπούφαλο, στό Ρότσεστερ καί στήν πόλη τῆς Νέας Ὑόρκης, διέπραξαν σειρά δολοφονιῶν. Πέντε μαῦροι καί ἕνας Ἱσπανικῆς καταγωγῆς εἶναι τά θύματά τους. Δύο ἄλλοι μαῦροι τραυματίστηκαν. Ἡ ἀστυνομία παραδέχτηκε πώς οἱ φόνοι εἶχαν γίνει μέ τό ἴδιο μαχαίρι. Κανείς μέχρι στιγμῆς δέν ἔχει συλληφθεῖ.

Τό φαινόμενο δέν εἶναι τόσο νέο. Στό Μπούφαλο τόν περασμένο Σεπτέμβρη ἕνας λευκός ἐπιτέθηκε καί σκότωσε μέ πιστόλι τέσσερις μαύρους μέσα σέ διάστημα 36 ὡρῶν. Τόν Ὀχτώβρη δύο μαῦροι ταξιτζῆδες δολοφονήθηκαν καί τά πτώματά τους βρέθηκαν μέ τίς καρδιές ἀφαιρεμένες.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Γιά τήν ἐπιτροπή Κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας

(K. O. R.)

Ἀπό τόν αὔγουστο τοῦ 1980 πού ἄρχισε ἡ ἀπεργιακή κινητοποίηση τῶν Πολωνῶν ἐργατῶν γράφονται διάφορα γιά τήν ἐπιτροπή κοινωνικῆς αὐτοάμυνας (KOR).

Ὁ ἀστικός τύπος προσπαθεῖ νά παρουσιάσει τήν KOR σάν ἀστική ὀργάνωση πού θέλει νά στρέψει τήν Πολωνία πρός ἕνα καπιταλιστικό καθεστώς δυτικοῦ τύπου. Καί γιά νά μήν ἀφήσει καμιά ἀμφιβολία στούς ἀναγνῶστες της ἡ ἀστική ἐφημερίδα «Τό βῆμα» δημοσίευσε καί «συνέντευξη» τοῦ Γιάτσεκ Κουρόν, ἑνός ἀπό τά πιό δραστήρια μέλη τῆς KOR. Ἡ «συνέντευξη» ἐκείνη δόθηκε κατά τέτοιο τρόπο ὥστε νά βγάλει τό συμπέρασμα ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ KOR εἶναι καθαρά ἀστική ὀργάνωση.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁ «Ριζοσπάστης» θεσμός ὑποστηριχτής, ὅπως εἶναι γνωστό, ὅλων τῶν κυβερνήσεων τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν, χύνει καθημερινά ὅλο τό δηλητήριο τῆς σταλινικῆς του διαστρεβλωτικῆς μανίας ἐνάντια στήν KOR. Πλειοδοτώντας ἀπέναντι στήν Γραφειοκρατική κυβέρνηση τῆς Πολωνίας καί τήν Καθολική Ἐκκλησία, πού ἔχουν ἐξαπολύσει σφοδρές ἐπιθέσεις κατά τῆς KOR, ὁ «Ριζοσπάστης» χαρακτηρίζει τήν KOR, χωρίς αἰδῶ, σάν καθαρά ἀντεπαναστατική ὀργάνωση. Τί εἶναι ὅμως ἡ KOR;

Ἡ KOR ἱδρύθηκε τόν Σεπτέμβρη τοῦ 1976 μετά τίς ἐργατικές ἐξεγέρσεις τοῦ Ἰούνη τοῦ ἴδιου χρόνου γιά νά δώσει νομική, Ἰατρική καί ὑλική βοήθεια στούς διωκόμενους ἀπό τήν οἰκονομική Ὀλιγαρχία τῆς Πολωνίας, ἐργάτες. Ὁ Γιάσεκ Κουρόν φυλακίστηκε γιά ἀρκετά χρόνια ἀπό τή σταλινική γραφειοκρατία ἐπειδή ὑπεράσπισε μέ ἀνοιχτή ἐπιστολή πρός τό «Πολωνικό ἐργατικό Κόμμα» τίς ἰδέες τοῦ ἐπαναστατικοῦ Μαρξισμοῦ.

«Ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στήν Κομμουνιστική κοινωνία ἡ ὁποία θά καταργήσει τήν μισθωτή ἐργασία καί τήν ἐκμετάλλευση τοῦ παραγωγοῦ, πού ἀναγκαία ἀπορρέει ἀπ' αὐτή, περνᾶ μέσα ἀπό τήν ἐργατική δημοκρατία», ἔγραφαν οἱ Γιάσεκ Κουρόν καί Κάρολ Μοτζελέφσκι σέ κεῖνο τό γράμμα πού χρονολογεῖται. τό 1965 ἐδῶ καί 15 χρόνια.

Μετά 15 χρόνια, στίς 2 Ἰούλη 1980 ἡ KOR διακήρυττε: «Ἡ ἐπιτροπή κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας KOR εἶναι ἀλληλέγγυη μέ τούς ἀπεργούς καί ὑποστηρίζει τίς διεκδικήσεις τους. Ὁ πιό ἀποτελεσματικός καί ταυτόχρονα ὁ λιγότερο ἐπικίνδυνος δρόμος γιά τούς ἐργάτες, ἄν θέλουν νά ὑπερασπίσουν τά συμφέροντα ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, εἶναι ὁ δρόμος τῆς αὐτοοργάνωσης μέσα στίς ἐπιχειρήσεις, ὁ δρόμος τῆς δημοκρατικῆς ἐκλογῆς τῶν ἀνεξάρτητων ἐργατικῶν ἀντιπροσωπειῶν πού θά διατυπώσουν τίς ἐργατικές διεκδικήσεις...

Οἱ ἐργάτες πρέπει νά συνειδητοποιήσουν ὅτι μόνο μιά ἀλληλέγγυα δράση μπορεῖ νά καταλήξει σέ ὑπολογίσιμα ἀποτελέσματα. Ἔχει θεμελιακή σημασία νά ἐμποδιστοῦν οἱ ἀρχές νά ἐξαπολύσουν διώξεις, νά μήν περάσει καμιά καταστολή ἐνάντια στούς ἀπεργούς καί ἐνάντια σέ κείνους πού οἱ ἀρχές θεωροῦν σάν ὑποκινητές τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος διαμαρτυρίας».

Ἀπό τά παραπάνω δέν βγαίνει λοιπόν ὅτι ἡ KOR κάθε ἄλλο ἐκτός ἀπό ἀντεπαναστατική ὀργάνωση εἶναι;

Δέν φαίνεται καθαρά ἀπό τά κείμενά της ὅτι ἡ KOR εἶναι κομμουνιστική ὀργάνωση;

Τί νά πεῖ λοιπόν κανείς γιά τούς διαστρεβλωτές καί γιά τούς συκοφάντες·

ΠΟΙΗΣΗ

ΑΠΟ ΤΟ «ΤΡΙΑ ΚΛΙΚ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΓΩΓΟΥ

25 ΜΑΪΟΥ

Ἕνα ρπωί θ' ἀνοίξω τήν πόρτα
καί θἄβγω στούς δρμους
ὅπως καί χτές.

Καί δέν θά συλλογιέμαι παρά
ἕνα κομμάτι ἀπ' τόν πατέρα
κι ἕνα κομμάτι ἀπ' τή θάλασσα — αὐτά πού
μ' ἄφησαν —
καί τήν πόλη. Τήν πόλη πού τήν σάπισαν.

Καί τούς φίλους μας πού χάθηκαν.

Ἕνα πρωί θ' ἀνοίξω τήν πόρτα
ἴσα ὁλόϊσια στή φωτιά
καί θά μπῶ ὅπως χτές
φωνάζοντας «φασίστες!!»
στήνοντας ὁδοφράγματα καί πετώντας πέτρες
μ' ἕνα κόκκινο λάβαρο
ψηλά νά γυαλίζει στόν ἥλιο.

Θ' ἀνοίξω τήν πόρτα
κι εἶναι — ὄχι πώς φοβᾶμαι —
μά νά θέλω νά σοῦ πῶ, πώς δέν πρόλαβα
καί πώς ἐσύ πρέπει νά μάθεις
νά μήν κατεβαίνεις στό δρόμο
χωρίς ὅπλα, ὅπως ἐγώ
— γιατί ἐγώ δέν πρόλαβα —
γιατί τότε θά χαθεῖς ὅπως κι ἐγώ
«ἔτσι» «ἀόριστα»
σπασμένη σέ κομματάκια
ἀπό θάλασσα ,χρόνια παιδικά
καί κόκκινα λάβαρα.

Ἕνα πρωί
θ' ἀνοίξω τήν πόρτα
καί θά χαθῶ
μέ τ' ὄνειρο τῆς ἐπανάστασης
μές τήν ἀπέραντη μοναξιά
τῶν δρόμων πού θά καίγονται,
μές τήν ἀπέραντη μοναξιά
τῶν χάρτινων ὁδοφραγμάτων
μέ τόν χαρακτηρισμό — μήν τούς πιστέψεις —
Προβοκάτορας.

Ἡ ζωή μας εἶναι σουγιάδες
σέ βρώμικα ἀδιέξοδα
σάπια ὄντια ξεθωριασμένα συνθήματα
μπάσσο βεστιάριο
μυρουδιές ἀπό κάτουρα ἀντισηπτικά
καί χαλασμένα σπέρματα. Ξεσκισμένες ἀφίσ-
σες.
Πάνω - κάτω, ἡ Πατησίων.
Ἡ ζωή μου εἶναι ἡ Πατησίων.
Τό ROL πού δέν ρυπαίνει τή θάλασσα
κι ὁ Μητροπᾶνος μπῆκε στή ζωή μας
μᾶς τόν ἔφαγε ἡ Δεξαμενή κι αὐτόν
σάν τίς ψηλόκωλες.
Ἐμεῖς ἐκεῖ.
Μιά ζωή λιγρούρια ταξιδεύουμε
τήν ἴδια διαδρομή.
Ξευτίλα - μοναξιά - ἀπελπισία. Κι ἀνάποδα
Ἐντάξει. Δέν κλαῖμε. Μεγαλώσαμε.
Μονάχα ταν βρέχει
βυζαίνουμε κρυφά τό δάχτυλό μας. Καί
καπνίζουμε.
Ἡ ζωή μας εἶναι
ἄσκοπα λαχανητά
σέ κανονικές ἀπεργίες
ρουφιάνους καί περιπολικά.
Γι' αὐτό σοῦ λέω.
Τήν ἄλλη φορά πού θά σᾶς ρίξουνε
νά μήν τήν κοπανήσουμε. Νά ζυγιαστοῦμε.
Μήν ξεπουλήσουμε φτηνά τό τομάρι μας ρέ.
Μή. Βρέχει. Δόσμου τσιγάρο.

Οἱ δρόμοι ἀνοιχτοί.
Οἱ ταβέρνες φίσκα.
Σήμερα τό θέλει ἡ μέρα
μπακαλιάρο - σκορδαλιά
Κυάλια κρεμασμένα
σημαιάκια λιγδιασμένα
Βαράει κι ὁ ἥλιος
κι ἡ σκορδαλιά.

Μιά σκατόμυγα στό μάτι τοῦ παιδιοῦ
μετά τήν παρέλαση, 25 Μαρτίου 77.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ

Αὐξήσεις μισθῶν γιά τούς Χωροφύλακες ζήτησε τό ΠΑΣΟΚ

Τήν ἀπαίτησή του γιά αὔξηση τῶν μισθῶν τῶν χωροφυλάκων διακήρυξε τό ΠΑΣΟΚ στή βουλή. Μετά τά νταβαντούρια τό περασμένο πάσχα μέ τούς στρατιωτικούς ρίχνει τά «δίχτυα» του καί στούς χωροφύλακες.

Ἔτσι τό «Μαρξιστικό» ΠΑΣΟΚ δείχνει ἀπό τώρα τί εἴδους «σοσιαλισμό» θά κάνει ὅταν θά γίνει κυβέρνηση.

Τότε ἴσως δώσει καί ὑπερωρίες καί ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας σ, αὐτούς πού μέ ἀγριότητα γενίτσαρου ξυλοκοποῦν καί τρομοκρατοῦν καθημερινά τόν κόσμο. Γιατί νά μή δώσει καί ἐκτός ἕδρας στά ΜΑΤ πού περιφέρονται σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα ἐξαπολύοντας πραγματικά πογκρόμ ἐνάντια σέ ἐργάτες καί ἀγρότες;

Οἱ χιλιάδες τραυματισμένοι ἀπό τήν ἀστυνομική βαρβαρότητα, οἱ χιλιάδες ἀγωνιστές πού ἔχουν ὑποστεῖ ἔρευνες στά σπίτια τους, οἱ ἑκατοντάδες κρατούμενοι καί βασανισμένοι στά μπουντρούμια τῆς ἀσφάλειας, οἱ 9 δολοφονημένοι ἀπό τήν ἀστυνομία ἀγωνιστές, μετά τήν μεταπολίτευση εἶναι τό «τεράστιο ἔργο» τῆς ἀστυνομίας γιά τό ὁποῖο τό ΠΑΣΟΚ ζητᾶ ἕνα «ἄξιο μισθό;».

Ἀφέθηκε ἐλεύθερος ὁ χουντικός Βομβιστής Διαμαντής

Ἀφέθηκε ἐλεύθερος ἀπό τίς φυλακές Κορυδαλλοῦ ὁ νεοφασίστας Διαμαντής πού εἶχε καταδικαστεῖ σέ φυλάκιση 5 χρόνων γιατί εἶχε ρίξει βόμβες σέ βιβλιοπωλεῖο μέ βουλγάρικα βιβλία. Ἡ ἀπόλυσή του ἔγινε μέ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιᾶ, μετά τήν ἔκτιση τῶν 2) 3 τῆς ποινῆς καί ὕστερα ἀπό σχετική πρόταση τῆς διευθύνσεως τῶν φυλακῶν!!!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΝΟΜ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΤΥΠΟ

Ἀποσπάσματα Προκήρυξης [illegible] τητῶν τοῦ Πολυτεχνείου τῆς [illegible] λης.

«Ὅπως εἶναι γνωστό ἡ «Μαχόμ[illegible] Νεολαία» εἶχε κάνει ἔκκληση γιά [illegible] δρυθεῖ ἡ φοιτική ἑνότητα τῶν φοιτητ[illegible] τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Πόλης στίς [illegible] χές τοῦ 1980. Σέ διάφορες προκηρύξ[illegible] πού εἴχαμε δημοσιεύσει καταστήσαμε [illegible] φεῖς τίς ἀπόψεις μας καί τό πρόγραμ[illegible] δίσαμε στούς φοιτητές τῆς σχολῆς».

»Ὁ χρόνος πού πέρασε δείχνει [illegible] ἀνάγκη μιᾶς τέτοιας μαζικῆς ὀργάνω[illegible] σης πού θά ἑνώσει τούς φοιτητές [illegible] ἀπό τά δικά τους συμφέροντα.

Ἰδιαίτερα τώρα πού ἡ φασιστ[illegible] χούντα δέν μπορεῖ νά δώσει τίποτα ἄλλο ἀπό πίκρες, φτώχεια, βασανιστήρια καί φυλακές στό λαό, αὐξάνει τίς ἐπιθέσεις της στή Νεολαία καί προσπαθεῖ [illegible] τῆς ἀφαιρέσει κάθε δικαίωμα καί ἐλευθερία, τό βασικό εἶναι ἡ Νεολαία [illegible] ἑνωθεῖ καί νά ὀργανωθεῖ γιά τά δικαιώματά της καί γιά τή λευτεριά.

»Κανείς φοιτηής δέν ἔχει τό δικαίωμα νά συζητήσει τά προβλήματα καί [illegible] ζητήσει τά δικαιώματά του. Αὐτά ἔχ[illegible] ἀνακηρυχθεῖ, δηλ. τό νά συζητᾶς [illegible] γυρεύσεις τά δικαιώματά του γιά [illegible] ναρχικές πράξεις».

»Σήμερα ὅλες οἱ Σχολές ἐλέγχονται ἀπό τό στρατό - ἀστυνομία καί οἱ κατασταλτικοί μηχανισμοί τοῦ κράτους [illegible] γίνει ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς φοιτητικῆς ζωῆς».

»Ἡ ἀστυνομία καί ὁ στρατός [illegible] μαστίγιο ἀποτελεῖ τή νεολαιίστικη πολιτική τῶν κυρίαρχων τάξεων. Οἱ στρατιῶτες μπῆκαν ἀκόμη καί στίς αἴθουσες καί στά ἑστιατόρια».

»Ἡ φοιτική ἑνότητα δέ θά δημιουργηθεῖ μέ τήν ἐπικύρωση τῶν στρατηγῶν καί τῶν διοικούντων ἀλλά μέ τήν [illegible] θόρμητη ἑνότητα τῶν φοιτητῶν. Αὐτή ἡ ἑνότητα βλέπει τό πρόγραμμά της — αὐτό τό πρόγραμμα εἶναι ὁ γνήσιος ἐκφραστής τῶν φοιτητικῶν συμφερόντων καί θελήσεων — σάν ἕνα πρόγραμμα πού θά ἑνωθοῦν ὅλοι οἱ φοιτητές. Δέχεται δέ ὅλους ἐκτός ἀπό τούς χαφιέδες καί τούς φασίστες ἐχθρούς τοῦ λαοῦ γιά μέλη του».

»Ἡ φοιτητική ἑνότητα θά [illegible] παρ' ὅλο ὅτι ὑπάρχει χούντα καί [illegible] δραστική διοίκηση. Αὐτή ἡ ἑνότητα [illegible] θά ἱδρυθεῖ μέ μερικά ἄτομα πού θά [illegible] σθοῦν ἐκ τῶν «ἄνω».

Ἡ φοιτητική ἑνότητα δέν εἶναι [illegible] σπισμός τῶν ὀργανώσεων. Ἡ φοιτ[illegible] ἑνότητα εἶναι ἡ μόνη ἑνότητα ἐν[illegible] στή λαθεμένη πολιτική τῆς συνεργ[illegible] τῶν ὀργανώσεων πού θέλει νά ἐ[illegible] σθεῖ καί στούς νέους.

Ἔτσι ἀπαντοῦμε στήν ἐρώτησ[illegible] εἴδους ὀργάνωση εἶναι ἡ φοιτητική [illegible] τητα».

Ὁ Καντάφι ψάχνει γιά...Καλόγριες

Ὁ Καντάφι τόνισε τήν ἀνάγκ[illegible] τή δημιουργία ἑνός «Ἐπαναστατ[illegible] λιτισμοῦ θρησκευτικῆς φύσεως» [illegible] πε ὅτι οἱ λαϊκές ἐπιτροπές θά [illegible] θοῦν ἀπό τίς «ἀδελφές τῆς ἐπαναστά[illegible] σεως» γιά «τήν ἧττα τῆς Ἀμερικ[illegible] Ἰσραήλ καί τῶν δυνάμεων τῆς [illegible] λευσης καί καταπίεσης»...

... κόσμε κοιμήσου ἥσυχα, [illegible] σοση στή Λιβύη βρίσκεται [illegible] δρόμο.

Οἱ νέοι πού φεύγουν ἀπό τά σπίτια τους

(Ὁ Θεόδωρος Θεοδώρου εἶναι κύπριος πτυχιοῦχος οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Ἐπί ἕνα διάστημα δούλεψε σάν δημοσιογράφος στό ΒΗΜΑ ὅπου τοῦ ἀνέθεσαν νά κάνει ἀρχικά δυό ἔρευνες. Ἡ μιά ἦταν γιά τά παιδιά πού φεύγουν ἀπό τά σπίτια τους, πού δημοσιεύουμε σήμερα καί ἡ ἄλλη ἦταν γιά τά παράνομα ζευγάρια, δηλαδή τά ἄτομα πού θεωροῦν νόμιμο νά μή ζητοῦν οὔτε τήν ἄδεια τοῦ παπά, οὔτε τήν ἄδεια τοῦ δήμαρχου ὅταν πρόκειται νά συζήσουν. Οἱ σημαντικότερες αὐτές κοινωνικές ἔρευνες τοῦ Θεοδώρου ἀπορρίφθηκαν ἀπό τόν διευθυντή τοῦ Βήματος γιά τόν ἁπλούστατο λόγο τοῦ ὅτι ἦσαν... ἀκριβεῖς καί ἐπιστημονικές. «Τί λές ρέ, εἶπε ὁ διευθυντής τοῦ Βήματος, ὅλη ἡ πελατεία μας εἶναι γονεῖς καί ἄν ἐγώ δημοσιεύσω αὐτά τά πράγματα στήν ἐφημερίδα μου θά χάσω ὅλους τούς ἀναγνώστας μου». Ἀπογοητευμένος ἀπό τίς πλαστογραφημένες εἰδήσεις καί ἔρευνες πού γίνονται στά δημοσιογραφικά συγκροτήματα, ὁ Θεόδωρος Θεοδώρου παραιτήθηκε ἀπό τή θέση του καί σήμερα διδάσκει σάν καθηγητής τῆς οἰκονομίας σέ Ἀνώτερη Σχολή τῆς Ἀττικῆς).

Ἡ διάρρηξη τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων γονιῶν - παιδιῶν, ἡ ἔμπρακτη ἀμφισβήτηση τῆς πατριαρχικῆς ἐξουσίας καί τοῦ πατροπαράδοτου τρόπου λειτουργίας τῆς οἰκογένειας ἀπό τούς νέους — φαινόμενο πού σημάδεψε τίς τελευταῖες δεκαετίες, τίς δυτικές κοινωνίες καί ἀπετέλεσε πονοκέφαλο καί ταυτόχρονα πρόκληση γιά τούς κρατοῦντες — εἰσβάλλει τώρα καί στήν Ἑλληνική Κοινωνία, παίρνοντας ὅλο καί ἐκρηκτικότερες διαστάσεις.

Κάθε χρόνο ὅλο καί περισσότεροι νέοι ἐκδηλώνουν τήν ἐπιθυμία νά ἐγκαταλείψουν τίς οἰκογένειές τους, πολλοί ἀπ' αὐτούς συγκρούονται μέ δυνάμεις ὑπέρτερες καί ὑποκύπτουν, ἄλλοι τά καταφέρνουν πληρώνοντας ὅμως ἀκριβό τίμημα, κι ἄλλοι πάλι ἀναγκάζονται νά ξαναγυρίσουν σπίτι τους, ὕστερα ἀπό πιέσεις καί ἐκβιασμούς, πού προέρχονται εἴτε ἀπό τήν οἰκογένεια εἴτε ἀπό τό κοινωνικό περιβάλλον γενικώτερα.

Ἡ οἰκογένεια, θεσμός τυπικά καί οὐσιαστικά κατοχυρωμένος, καί πού ἐκφράζει μιά βαθύτερη θεσμοθέτηση τῆς κοινωνίας γιά τό πῶς ρυθμίζονται οἱ σχέσεις τῶν φύλων, οἱ σχέσεις γονιῶν - παιδιῶν καί πῶς καθορίζονται οἱ κοινωνικές ταυτότητες τῶν μέν καί τῶν δέ — ἀποτέλεσε γιά χιλιάδες χρόνια τό βασικό ἐργαστήρι μέσα στό ὁποῖο παράγονταν καί ἀναπαράγονταν συνεχῶς. Τό βασικό κοινωνικό συστατικό — ὁ ἀτομικός ἄνθρωπος. Τό πρωταρχικό αὐτό κύτταρο τῆς κοινωνίας πάνω στό ὁποῖο ἀντικαθρεφτίζονται ὅλες οἱ κοινωνικές σχέσεις καί πού ἀντανακλῶνται αὐτόματα στόν κοινωνικό περίγυρο — ἡ οἰκογένεια — βρίσκεται σήμερα σέ κατάρρευση.

Οἱ νέοι, τά νεαρά αὐτά βλαστάρια, ἀρνοῦνται νά παίξουν αὐτό τό ρόλο, ἀρνοῦνται νά παραχθοῦν μέ τόν ὡς τώρα αὐστηρά καθορισμένο τρόπο καί ψάχνουν νά βροῦν — ὄχι πάντοτε χωρίς ἀκριβώτατο τίμημα — καινούργιες μορφές, καινούργιους θεσμούς πού θά ἀναπληρώσουν τή λειτουργία τῆς οἰκογένειας σέ ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο.

Σ' αὐτή τήν ἔρευνα προσπαθήσαμε νά ρθοῦμε σέ ἐπαφή μέ τούς ἴδιους τούς νέους, ν' ἀκούσουμε τίς ἀπόψεις τους, τούς προβληματισμούς τους καί νά διαπιστώσουμε ἀπό κοντά καί μέσα ἀπό τά λεγόμενά τους τήν ἀκατανίκητη τάση τους γιά ἀνεξαρτητοποίηση, ἐλευθερία καί αὐτοκαθορισμό τους καθώς καί τήν προσπάθειά τους γιά κοινωνική ἔνταξη μ' ἕνα τρόπο πού αὐτοί διαλέγουν καί πού δέν ἀνέχονται νά τούς τόν ἐπιβάλλουν ἄλλοι.

Ἡ τάση τῆς φυγῆς

Ἡ τάση φυγῆς τῶν νέων ὑφίσταται σάν ἀποτέλεσμα τῆς κρίσης πού ξεσπάει μέσα στήν οἰκογένεια μεταξύ γονιῶν - παιδιῶν καί πού ἐκδηλώνεται εἴτε σέ θέματα ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ εἴτε σέ θέματα ἠθικῆς, ἀλλά πολλές φορές καί σέ μικροδιαφορές οἱ ὁποῖες στήν οὐσία εἶναι συνέπεια τῆς προσπάθειας ἰδίως τοῦ πατέρα νά ρυθμίσει καί νά καθορίσει αὐστηρά μέχρι καί τήν τελευταία δραστηριότητα τοῦ παιδιοῦ.

Ἐξομολογεῖται ἡ Μ. 15 χρονῶν ἀπό τήν Ἀθήνα. «Τήν πρώτη φορά πού ἔκανα τή σκέψη νά φύγω ἀπ' τό σπίτι μου, αἰτία ἦταν ἡ ἐπίμονη ἄρνηση τῶν δικῶν μου στή θέλησή μου ν' ἀλλάξω σχολεῖο. Πήγαινα τότε στίς Καλόγριες στήν Ἄνω Πεύκη. Οἱ καθηγητές τοῦ σχολείου αὐτοῦ ἦταν φοβερά αὐταρχικοί καί πολλά ἀπό τά μαθήματα πού διδάσκουν εἶναι ἠλίθια (π.χ. τό μάθημα τῆς εὐγένειας). Θεωρῶ αὐτό τό σχολεῖο ἀναχρονιστικό, ὑπερβολικά αὐστηρό καί ἀντικοινωνικό».

Ἡ Ν. 19 χρονῶν, ὑποψήφια γιά τά ΑΕΙ τονίζει. «Τή σκέψη νά φύγω στό μυαλό μου. Τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζω μέσα στήν οἰκογένειά μου εἶναι πολλά καί πολύμορφα, πού εἶναι καί αἰτία γιά φυγή ἄλλωστε. Μοῦ δημιουργοῦν τεράστια ψυχολογικά προβλήματα καί δέχομαι συνέχεια μιά τεράστια πίεση πού ἐκδηλώνεται μέ τό «Δέν θά βγεῖς, ἄν θά βγεῖς ποῦ θά πᾶς, μέ ποιόν θά πᾶς, τί θά κάνεις, τί ὥρα θά γυρίσεις (ἐδῶ ἀρχίζουν τά παζάρια) κλπ. «Οἱ παρέες θά σέ καταστρέψουν» εἶναι τό μόνιμό τους σλόγκαν... Οἱ γονεῖς μου δέν ἔχουν ἀκόμα καταλάβει πώς μεγάλωσα, μέ ἀντιμετωπίζουν σάν παιδάκι πού δέν ἔχει καθόλου ἐπίγνωση γιά τό τί κάνει. Ἡ ἔλλειψη ἐπικοινωνίας, οἱ ἰδεολογικές διαφορές, οἱ διαφωνίες αὐξάνονται μέρα μέ τή μέρα. Στό μόνο πράγμα πού συμφωνοῦμε μέ τούς δικούς μου εἶναι στό ὅτι ἡ καρέκλα εἶναι καρέκλα καί τό τραπέζι τραπέζι».

Βλέπουμε ἐδῶ μιά παντελῆ ἔλλειψη κατανόησης πού ἄν δέν ὁδηγήσει σέ μιά πλήρη ὑποταγή τοῦ παιδιοῦ εἶναι σίγουρο πώς θά ὁδηγήσει μέ μαθηματική ἀκρίβεια στή ρήξη.

Λόγους αὐτονόμισης της βλέπει ἡ Φ. 19 χρονῶν σάν αἰτίες τῆς τάσης φυγῆς ἀπό τό σπίτι της. Λέει χαρακτηριστικά:

«Θέλω νά φύγω ἀπ' τό σπίτι μου, γιά νά τούς ἀποδείξω ὅτι μπορῶ νά ἐπιβιώσω στηριζόμενη στίς δικές μου δυνάμεις. Ἀρνοῦμαι νά μπῶ στό καλούπι πού αὐτοί ἔχουν φτιάξει γιά μένα. Μέ βλέπουν σάν ἀντικείμενο πού μποροῦν νά ἐξουσιάζουν καί νά τό κατευθύνουν ὅπως αὐτοί θέλουν. Τήν ἐποχή πού ὅλοι μιλοῦν καί ἀγωνίζονται γιά ἐλευθερία, αὐτοί μέ ὑποβάλλουν σέ ἠθικούς καταναγκασμούς μέ τό νά μέ ἐμποδίζουν νά σκέφτομαι καί νά ἐνεργῶ ὅπως ἐγώ θεωρῶ σωστά».

Μέσα ἀπό τά ἴδια τά λεγόμενα τῶν νέων μποροῦμε, νομίζω, νά ἐντοπίσουμε τούς παράγοντες πού προσδιορίζουν καί προκαλοῦν αὐτή τήν τάση τῶν νέων γιά φυγή. Καί σάν τέτοιοι εἶναι:

1. Ἔλλειψη κατανόησης καί ἐπικοινωνίας μεταξύ γονιῶν - παιδιῶν.
2. Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν παιδιῶν ἐκ μέρους τῶν γονιῶν σάν ἀντικειμένων, σάν ἀτόμων χωρίς βούληση καί κρίση, πού χρήζουν ἑτεροκαθορισμοῦ.
3. Ἡ ἐπιθυμία τῶν νέων νά αὐτοκαθορισθοῦν καί νά ἀποδείξουν στούς γονεῖς τους ὅτι τά καταφέρνουν καί μόνοι τους.
4. Ἡ ἔντονη ἐπιθυμία νά ἀπολαύσουν μιά ἐλευθερία πού στεροῦνται μέσα στόν ἀσφυκτικό κλοιό τῆς οἰκογένειας.

Ὅταν ἡ φυγή γίνεται πράξη

Ἐξετάσαμε πιό πάνω πώς διαμορφώνεται ἡ τάση φυγῆς. Ἡ φυγή ὅμως δέν εἶναι εὔκολο νά πραγματοποιηθεῖ. Προϋποθέτει μιά σχετική οἰκονομική ἀνεξαρτησία, μεγάλη ἀποφασιστικότητα καί ἀκόμα μιά συγκυρία καταστάσεων πού θά ὑποβοηθήσουν στό νά παρθεῖ ἡ ἀπόφαση.

«Ἔφυγα ἀπ' τό σπίτι μου ἀπ' τά 16 — λέει ὁ Μ. 19χρονος ἀπό τή Θεσσαλονίκη — καί μόνον ὅταν κατόρθωσα νά βρῶ δουλειά. Αὐτό εἶναι τό πιό βασικό πρόβλημα, δηλαδή τό οἰκονομικό. Τώρα δουλεύω ἐποχιακά σέ διάφορες δουλειές, οἰκοδομές, ἑστιατόρια κλπ. Τά καλοκαίρια πηγαίνω συνήθως στά νησιά καί ἀπασχολοῦμαι σέ τουριστικά ἐπαγγέλματα».

Ἡ γνωριμία της μ' ἕνα φοιτητή, τή βοήθησε νά πάρει τή μεγάλη ἀπόφαση, λέει ἡ 15χρονη Μ. «Τό σκεφτόμουν ἀπό παλιά ἀλλά δέν μοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία. Ὅταν γνωρίστηκα μέ τό φίλο μου — διέθετε δικό του σπίτι — πῆγα καί ἔμεινα μαζί του».

Ἡ Λ. 21 χρονῶν τώρα, ἔφυγε ἀπ' τό σπίτι της ὅταν ἦταν 18 χρονῶν. Βρῆκε πρῶτα δουλειά σέ μιά βιοτεχνία. Ἀργότερα δούλεψε σάν πλασιέ βιβλίων. Ἔβγαζε χρήματα ἀρκετά γιά νά πληρώνει τό νοῖκι καί νά ζεῖ. Ἔμεινε μόνη της ἕνα χρόνο καί ἀργότερα ἀναγκάστηκε νά ἐπιστρέψει γιά λόγους πού θά ἐξηγήσουμε πιό κάτω. Τονίζει ἀκόμα «Πιστεύω ὅτι ἡ περίοδος πού ἔζησα μακριά ἀπ' τό σπίτι μου ἦταν ἡ ὀμορφότερη τῆς ζωῆς μου, τό πιό ὡραῖο πράγμα πού ἔχω κάνει ποτέ, ἐνῶ γιά τήν οἰκογένειά μου ἀποτελεῖ στίγμα καί ντροπή. Εἶμαι ἡ ντροπή τῆς οἰκογένειάς μου. Ντρεπόντουσαν νά ποῦν στή γειτονιά ὅτι μένω μόνη μου. Στή Γαλλία καί γενικά στή δυτική Εὐρώπη ἄν τό παιδί, ἀγόρι ἤ κορίτσι θέλει νά σπουδάσει οἱ γονεῖς τό κρατοῦν μαζί τους καί τό βοηθοῦν, ἄν ὅμως δέν θέλει νά σπουδάσει τό διώχνουν ἀπό 14-15 χρονῶν καί τό ἀναγκάζουν νά αὐτονομηθεῖ. Καί ὅταν πήγαινα νά τούς δῶ, ἔλεγαν στούς γείτονες ὅτι μένω μέ τή γιαγιά μου. Πιστεύανε ὅτι ἄν ἔμενα μόνη μου θά γινόμουνα πόρνη. Ἐγώ τούς ἀπέδειξα τό ἀντίθετο. Αὐτό ἀντί νά ἀνεβάσει τήν ἐκτίμηση καί τήν ἐμπιστοσύνη τους ἀπέναντί μου, ἀντίθετα τούς ἔκανε πιό αὐστηρούς. Μέ βλέπουν ἀκόμα σάν τό κοριτσάκι πού εἶναι ἕτοιμο σέ κάθε στιγμή νά ξεστρατίσει».

Εἶναι χιλιάδες οἱ νέοι πού ζοῦν μόνοι τους μακριά ἀπ' τά σπίτια τους.

Τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν εἶναι πολλά καί πολύμορφα. Τό βασικώτερο εἶναι τό οἰκονομικό. Τά ἐπαγγέλματα πού συνήθως κάνουν εἶναι γιά μέν τά ἀγόρια οἱ οἰκοδομές, τά ἑστιατόρια, ὁ πλασιέ βιβλίων καί τά τουριστικά ἐπαγγέλματα καί γιά τίς κοπέλλες BABY - SITTERS καί πλασιέ - βιβλίων. Γιά τά κορίτσια ὑπάρχουν καί ἐπιπρόσθετα προβλήματα πού πηγάζουν ἀπ' τό γεγονός ὅτι στίς περισσότερες φορές ὅταν φεύγουν πηγαίνουν συνήθως καί συζοῦνε μέ τούς φίλους τους. Ὅταν ἡ σχέση τους αὐτή γίνει προβληματική, ἀναγκάζονται πολλές φορές νά γυρίσουν πίσω μή ἔχοντας ἄλλη διέξοδο.

Ἀμφίδρομη κίνηση

Ἡ ἐπιστροφή στίς οἰκογένειές τους γίνεται εἴτε ἐκβιαστικά εἴτε κάτω ἀπό τήν πίεση συγκεκριμένων καταστάσεων πού δέν προσφέρονται γιά ἄλλη λύση. Νά τί μᾶς εἶπε σχετικά ἡ Μ. «Αὐτό πού ἀποζητοῦσα φεύγοντας ἀπ' τό σπίτι μου καί μοῦ ἔλειπε στήν οἰκογένειά μου δηλαδή κατανόηση καί στοργή, δέν τό βρῆκα οὔτε στό φίλο μου, ὅταν πῆγα καί ἔμεινα μαζί του. Ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά μοῦ φερόταν ψυχρά καί ἀπάνθρωπα. Αὐτό μέ ἀπογοήτευσε. Ἔνοιωσα φοβερά πικραμένη καί ἀπελπισμένη σέ σημεῖο πού μέ ὁδήγησε νά κάνω ἀπόπειρα αὐτοκτονίας. Πῆρα πολλά χάπια μαζί. Αὐτό μ' ἔστειλε στό νοσοκομεῖο ἀπ' ὅπου τελικά μέ πήρανε οἱ δικοί μου».

Ἡ ἐπιστροφή δέν προέρχεται πάντα ἀπό συγκεκριμένα προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπό τόν ἔξω ἀπό τήν οἰκογένεια χῶρο. Πολλές φορές προέρχεται ἀπό πιέσεις καί ἐκβιασμούς μηχανισμῶν, πού βάζουν σέ κίνηση οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς, προκειμένου νά ἐπιτύχουν τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου. Λέει σχετικά ἡ Λ. «Οἱ γονεῖς μου ἐπιστράτευσαν ὅλο τό συγγενολόϊ θείους, θεῖες, γιαγιάδες γιά νά μέ μεταπείσουν νά γυρίσω πίσω. Προσπαθοῦσαν ὅλοι νά μέ κάνουν νά πιστέψω ὅτι αὐτό πού κάνω εἶναι ἀνήθικο καί κατακριτέο. Ἀναγκάστηκα νά ψυχρανθῶ καί νά ξεκόψω τελείως ἀπ' τούς συγγενεῖς μου. Τό πρόβλημα ἦταν ἡ μάνα μου. Χρησιμοποιοῦσε συνέχεια τήν ὑγεία της γιά νά μέ ἐκβιάσει (στομάχι, καρδιά κλπ). Μετά μέ ἀπειλοῦσαν μέ τήν ἀστυνομία. Ὁ πατέρας μου μέ φοβέριζε ὅτι θά μέ σκοτώσει καί θά σκοτωθεῖ κι αὐτός. Μετά χρησιμοποίησαν τό μικρό μου ἀδερφάκι, πού τοῦ ἔχω φοβερή ἀδυναμία. Ἦταν ἄρρωστο καί μοῦλεγαν πώς μέ φωνάζει συνεχῶς στόν ὕπνο του. Ἔτσι μετά ἀπό διαδικασία καί πάλη ἑνός χρόνου ἀναγκάστηκα νά ξαναγυρίσω πίσω. Θέλω νά ξαναφύγω κάποτε. Δέν ἔχω ὅμως τώρα τή ψυχική δύναμη νά ξαναδοκιμάσω. Νοιώθω τό ἠθικό μου πεσμένο. Εἶμαι ἡττημένη. Δέ νομίζω πώς μπορῶ νά ἀντέξω σέ καινούργιες δοκιμασίες. Περιμένω νά δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις, θέλω νά αἰσθάνομαι δυνατή, ὥστε ὅταν ξαναδοκιμάσω νά φύγω ἀμετάκλητα».

Σημαντικό ἀπ' αὐτή τήν ἄποψη εἶναι τό γεγονός ὅτι οἱ νέοι καί ὅταν ἀκόμα γυρίζουν πίσω τό κάνουν ὄχι γιατί μετανοιώνουν, ἀλλά ὑποκύπτοντας σέ δυνάμεις ὑπέρτερες, καραδοκώντας τήν εὐκαιρία νά ξαναδοκιμάσουν. Καί εἶναι περήφανοι γιατί ἡ πράξη τους, ἀποτελεῖ πράξη ἐλευθερίας.

Αὐτό πού ἕνας Κανιώτης θ' ἀποκαλοῦσε αἶσχος, ἕνας μικροαστός ἐκφυλισμό κι ἕνας σοβαρός μαρξιστής ἀποπροσανατολισμό ἀπό τή σωστή γραμμή.

Ἡ ξένη αὐτή ἀντιμαχία τῆς νέας γενιᾶς μέ τήν παλιά — πού συντελεῖται καθημερινά στά σπλάχνα τῆς κοινωνίας μέσα στό πρωταρχικό τῆς κύτταρο — ἔξω ἀπό βερμπαλισμούς καί πολιτικοῦρες, ἀπείθαρχη σέ κομματικούς ὑπολογισμούς καί νομοτέλειες, διαγράφει τή δικιά της τροχιά, προμηνύοντας μιά καινούργια θεσμοθέτηση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ κίνηση αὐτή βρίσκεται σέ δυναμική ἐξέλιξη, καί κανένας δέ μπορεῖ νά προδιαγράψει μά οὔτε καί νά προκαθορίσει τό μέλλον της.

Θ. Θεοδώρου

ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ
Ἐκδίδεται: Ἀπό Ἐπιτροπή
Ὑπεύθυνος σύμφωνα μέ τό νόμο:
ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΣΣΑΣ
Ρoφιᾶ 13 — Πύργος

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Α. ΓΙΟΒΑΝΗΣ Δ. ΣΤΡΑΚΑΤΟΣ Ο.Ε.
Θεμιστοκλέους 80 — Ἐξάρχεια
ΑΘΗΝΑ

Ἀναρχία καί ὀργάνωση

Ἕνα γράμμα στήν Ἀριστερά

Ὑπάρχει ἕνας πανάρχαιος μύθος ὅτι οἱ ἀναρχικοί δέν πιστεύουν στήν ὀργάνωση σά μέσο προώθησης τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητας. Αὐτός ὁ μύθος ἀνακινήθηκε ἀπ' τή βάση του ἀπ' τό Μαρκούζε, σέ μιά συνέντευξη πού ἔδωσε στό «Ἐξπρές» ἐδῶ καί λίγους μῆνες κι ἐπαναλήφθηκε ξανά ἀπ' τό Χιού Νιούτον (Σ.τ.Μ. ἡγέτης τῶν Μαύρων Πανθήρων) στό ἄρθρο του, «Ὑπερασπίζοντας τήν Αὐτοάμυνα», πού οἱ Σημειώσεις τῆς Νέας Ἀριστερᾶς ἀποφάσισαν νά ξαναδημοσιεύσουν, στήν πρόσφατη ἔκδοσή τους γιά τό Ἐθνικό Συνέδριο.

Τό νά ὑποστηρίξουμε τό πρόβλημα τῆς «ὀργάνωσης» ἐνάντια στή «μή ὀργάνωση» εἶναι γελοῖο· αὐτό τό θέμα δέν ἀμφισβητήθηκε ποτέ ἀπό τούς σοβαρούς ἀναρχικούς ἐκτός ἴσως ἀπό κείνους τούς μοναχικούς «ἀτομικιστές», τῶν ὁποίων ἡ ἰδεολογία εἶναι ριζωμένη περισσότερο σέ μιά ἀκραία παραλλαγή τοῦ κλασσικοῦ φιλελευθερισμοῦ παρά στήν ἀναρχία. Ναί, οἱ ἀναρχικοί πιστεύουν στήν ὀργάνωση — στήν ἐθνική ὀργάνωση καί στή διεθνή ὀργάνωση. Οἱ ἀναρχικές ὀργανώσεις κυμαίνονταν ἀπό χαλαρές, πολύ ἀποκεντρωμένες, ὁμάδες μέχρι «πρωτοποριακά» κινήματα πολλῶν χιλιάδων, ὅπως ἡ Ἰσπανική FAI, πού λειτουργοῦσε μ' ἕνα πολύ συντονισμένο τρόπο.

Τό πραγματικό πρόβλημα πού τίθεται δέν εἶναι ἡ ἀντίθεση ὀργάνωσης καί μή ὀργάνωσης, ἀλλά μᾶλλον ποιό εἶδος ὀργάνωσης. Ἐκεῖνο πού ἔχουν κοινό τά διάφορα εἴδη ἀναρχικῶν ὀργανώσεων εἶναι ὅτι ἀναπτύσσονται ὀργανικά ἀπό κάτω δέν κατασκευάζονται ἀπό πάνω. Εἶναι κοινωνικά κινήματα, πού συνδυάζουν ἕνα δημιουργικό ἐπαναστατικό τρόπο ζωῆς μέ μιά δημιουργική ἐπαναστατική θεωρία, ὄχι πολιτικά κόμματα τῶν ὁποίων ὁ τρόπος ζωῆς δέν ξεχωρίζει ἀπ' τό ἀστικό περιβάλλον πού τόν περιβάλλει καί τῶν ὁποίων ἡ ἰδεολογία περιορίζεται σέ «ἐπαληθευμένα προγράμματα». Προσπαθοῦν ν' ἀντικατοπτρίσουν, ὅσο εἶναι ἀνθρώπινα δυνατό, τήν ἀπελευθερωμένη κοινωνία πού ἐπιδιώκουν νά πραγματοποιήσουν, ὄχι ν' ἀντιγράψουν δουλικά τό κυρίαρχο ἱεραρχικό, ταξικό κι ἐξουσιαστικό σύστημα. Οἰκοδομοῦνται γύρω ἀπό στενά συνδεδεμένες ὁμάδες ἀπό ἀδελφούς κι ἀδελφές, τῶν ὁποίων ἡ ἱκανότητα νά δράσουν ἀπό κοινοῦ βασίζεται στήν πρωτοβουλία, στήν ἐλεύθερη διαμόρφωση τῶν πεποιθήσεων καί στή βαθιά προσωπική ἀνάμιξη καί δέν ἀποτελοῦν ἕνα γραφειοκρατικό μηχανισμό, πού τρέφεται ἀπό πειθήνια μέλη καί χειραγωγεῖται ἀπ' τήν κορυφή ἀπό μιά χούφτα παντογνῶστες «ἡγέτες».

Δέν ξέρω ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, μέ τούς ὁποίους διαφωνεῖ ὁ Χιού, ὅταν μιλάει γιά «ἀναρχικούς» οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι τό μόνο πού πρέπει νά κάνουν εἶναι «νά ἐκφράζουν ἁπλῶς τήν προσωπική τους γνώμη» γιά νά πετύχουν τήν ἐγκαθίδρυση τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Τίμοθυ Λήρυ; Ὁ Ἄλλεν Γκίνζμπεργκ; Οἱ Μπήτλς; Ὄχι βέβαια οἱ ἐπαναστάτες ἀναρχοκομμουνιστές πού ξέρω — καί ξέρω ἕνα μεγάλο κι ἀρκετά ἀντιπροσωπευτικό ἀριθμό. Οὔτε ἔχω ξεκαθαρίσει ἀπό ποῦ πῆρε τά στοιχεία του ὁ Χιού γιά τήν ἐξέγερση τοῦ Μάη — Ἰούνη στή Γαλλία. Τό «Κομμουνιστικό Κόμμα καί τά ἄλλα προοδευτικά (!) κόμματα» τῆς Γαλλικῆς «Ἀριστερᾶς», ὄχι μόνο «ἔμειναν πίσω ἀπ' τό λαό», ὅπως φαίνεται νά πιστεύει ὁ Χιού, ἀλλά αὐτές οἱ «πειθαρχημένες» καί «συγκεντρωτικές» ὀργανώσεις προσπάθησαν μέ κάθε τρόπο νά παρεμποδίσουν τήν ἐπανάσταση καί νά τήν [illegible], διοχετεύοντάς την στά παραδοσιακά κοινοβουλευτικά κανάλια. Ἀκόμα κι ἡ «πειθαρχημένη» καί «συγκεντρωτική» FER κι οἱ Μαοϊκές ὁμάδες, ἀντιτίθονταν στούς ἐπαναστάτες φοιτητές σάν «ὑπεραριστερούς», «τυχοδιῶκτες» καί «ρομαντικούς», ἀπ' τήν πρώτη κιόλας σύγκρουση στούς δρόμους τό Μάη. Χαρακτηριστικά, οἱ περισσότερες ἀπ' τίς «πειθαρχημένες» καί «συγκεντρωτικές» ὀργανώσεις τῆς Γαλλικῆς «Ἀριστερᾶς», εἴτε ἔμειναν σκανδαλωδῶς πίσω ἀπ' τά γεγονότα ἤ, στήν περίπτωση τοῦ «Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί τῶν ἄλλων προοδευτικῶν κομμάτων», ξεπούλησαν ξεδιάντροπα στό σύστημα τούς φοιτητές καί τούς ἐργάτες.

Βρίσκω πολύ περίεργο τό ὅτι ἐνῶ ὁ Χιού κατηγορεῖ τά Γαλλικά Σταλινικά στουρνάρια ὅτι ἁπλῶς «ἔμειναν πίσω ἀπ' τό λαό», ὑποστηρίζει ὅτι οἱ ἀναρχικοί κι ὁ Κόν Μπεντίτ ἦταν ὑπεύθυνοι γιά τό ὅτι ὁ λαός «ἀναγκάστηκε νά στραφεῖ πίσω στόν Ντέ Γκώλ». Ἐπισκέφθηκα τή Γαλλία λίγο μετά τήν ἐξέγερση τοῦ Μάη — Ἰούνη καί μπορῶ νά ἀποδείξω δίχως τήν παραμικρή δυσκολία, πόσο ἀποφασιστικά προσπάθησαν ὁ Ντανιέλ Κόν Μπεντίτ, τό Κίνημα 22 Μάρτη κι οἱ ἀναρχικοί, ν' ἀναπτύξουν τίς συνελεύσεις καί τίς ἐπιτροπές δράσης σ' ἕνα «δομικό πρόγραμμα» (πραγματικά, αὐτό προχώρησε πέρα ἀπό ἕνα ἁπλό «πρόγραμμα») γιά τήν ἀντικατάσταση τῆς κυβέρνησης τοῦ Ντέ Γκώλ. Θά μποροῦσα νά δείξω πολύ καθαρά ὅτι προσπάθησαν νά κάνουν τούς ἐργάτες νά συνεχίσουν τήν κατάληψη τῶν ἐργοστασίων καί νά παγιώσουν ἄμεσες οἰκονομικές ἐπαφές μέ τούς ἀγρότες: κοντολογῆς, πῶς προσπάθησαν ν' ἀντικαταστήσουν τή Γαλλική πολιτική κι οἰκονομική δομή μέ δημιουργικές, ἐφαρμόσιμες ἐπαναστατικές μορφές. Ἐπιδιώκοντας αὐτό, συνάντησαν συνεχῆ ἐμπόδια ἀπ' τά «πειθαρχημένα», «συγκεντρωτικά» κόμματα τῆς Γαλλικῆς «Ἀριστερᾶς», συμπεριλαμβανομένου κι ἑνός ἀριθμοῦ Τροτσκιστικῶν καί Μαοϊκῶν αἱρέσεων.

Ὑπάρχει ἀκόμα ἕνας ἄλλος μύθος πού χρειάζεται νά ἐξερευνηθεῖ — ὁ μύθος ὅτι οἱ κοινωνικές ἐπαναστάσεις γίνονται ἀπό ἰσχυρά πειθαρχημένους πυρῆνες, πού καθοδηγοῦνται ἀπό μιά ὑπερβολικά συγκεντρωτική ἡγεσία. Ὅλες οἱ μεγάλες κοινωνικές ἐπαναστάσεις εἶναι ἔργο βαθιά ριζωμένων ἱστορικῶν δυνάμεων κι ἀντιφάσεων, στίς ὁποῖες ὁ ἐπαναστάτης κι ἡ ὀργάνωσή του συνεισφέρουν πολύ λίγα, ἐνῶ στίς περισσότερες περιπτώσεις ξεσπᾶνε αὐθόρμητα. Τό «δοξασμένο κόμμα» μένει συνήθως πίσω ἀπ' αὐτά τά γεγονότα — κι ἄν ἡ ἐξέγερση κατορθώσει νά πετύχει, ἐπεμβαίνει γιά νά διατάξει, νά χειραγωγήσει καί σχεδόν πάντα νά τή διαστρεβλώσει. Τότε εἶναι πού ἡ ἐπανάσταση φθάνει στήν πραγματική περίοδο τῶν κρίσεων· μήπως τό «δοξασμένο κόμμα» θ' ἀναδημιουργήσει ἕνα ἄλλο σύστημα ἱεραρχίας, κυριαρχίας κι ἐξουσίας μέσα στά πλαίσια τῆς ἱερῆς του ἀποστολῆς νά «προστατέψει τήν ἐπανάσταση», ἤ θά διαλυθεῖ μέσα στήν ἐπανάσταση, ἀκολουθώντας τή διάλυση τῆς ἱεραρχίας, τῆς κυριαρχίας καί τῆς ἐξουσίας σάν τέτοιων; Ἄν μιά ἐπαναστατική ὀργάνωση δέν εἶναι δομημένη γιά νά διαλυθεῖ μέσα στίς λαϊκές μορφές πού δημιουργεῖ ἡ ἐπανάσταση, μόλις ὁλοκληρωθεῖ ἡ λειτουργία της σάν καταλύτης· ἄν οἱ μορφές της δέν εἶναι παρόμοιες μέ τήν ἀντιεξουσιαστική κοινωνία πού ἐπιδιώκει νά δημιουργήσει, ἔτσι ὥστε νά μπορεῖ νά ἐξαφανιστεῖ μέσα στίς ἐπαναστατικές φόρμες τοῦ μέλλοντος, τότε ἡ ὀργάνωση γίνεται ἕνα ὄχημα μεταφορᾶς τῶν φορμῶν τοῦ παρελθόντος μέσα στήν ἐπανάσταση. Γίνεται ἕνας αὐτοδιαιωνιζόμενος ὀργανισμός, μιά κρατική μηχανή πού, ἀπέχοντας πολύ ἀπ' τό «μαρασμό» διαιωνίζει ὅλες τίς ἀρχαϊκές συνθῆκες πού ἑδραιώνουν τήν ὕπαρξή του.

Ὑπάρχει πολύ περισσότερος μύθος παρά πραγματικότητα στόν ἰσχυρισμό ὅτι ἕνα στεγανά «συγκεντρωτικό» καί «πειθαρχημένο» κόμμα προωθεῖ τήν ἐπιτυχία τῆς ἐπανάστασης. Οἱ Μπολσεβίκοι διχάστηκαν, διαιρέθηκαν καί σάπισαν ἀπ' τή φραξιονιστική πάλη πού κράτησε ἀπ' τόν Ὀχτώβρη τοῦ 1917 ὡς τό Μάρτη τοῦ 1921. Ἀρκετά εἰρωνικά, λίγο μόνο μετά τήν ἐκδίωξη τῶν τελευταίων στρατιῶν τῶν Λευκῶν ἀπ' τή Ρωσία, ἦταν πού κατόρθωσε ὁ Λένιν νά συγκεντροποιήσει ὁλοκληρωτικά καί νά πειθαρχήσει τό κόμμα του. Πολύ πιό πραγματικές ὑπῆρξαν οἱ ἀτέλειωτες προδοσίες πού μηχανεύτηκαν τά ἱεραρχικά, «πειθαρχημένα» κι ὑπερβολικά «συγκεντρωτικά» κόμματα τῆς «Ἀριστερᾶς», ὅπως τά Σοσιαλδημοκρατικά καί Κομμουνιστικά κόμματα. Αὐτές οἱ προδοσίες δέν ἦταν τυχαῖες. Γεννήθηκαν σχεδόν ἀμείλικτα ἀπ' τό γεγονός ὅτι κάθε ὀργάνωση (ὅσο ἐπαναστατική κι ἄν εἶναι ἡ ρητορική της κι ὅσο καλοπροαίρετοι κι ἄν εἶναι οἱ στόχοι της), πού διαμορφώνεται δομικά μέ βάση τό ἴδιο ἀκριβῶς τό σύστημα πού ἐπιδιώκει ν' ἀνατρέψει, ἀφομοιώνεται κι ὑπονομεύεται ἀπ' τίς ἀστικές σχέσεις. Ἡ φαινομενική της ἀποτελεσματικότητα γίνεται ἡ πηγή τῶν μεγαλύτερων ἀποτυχιῶν της.

Δέ μπορεῖ κανείς ν' ἀρνηθεῖ ὅτι ἐμφανίζονται προβλήματα πού μποροῦν νά λυθοῦν μόνο ἀπό ἐπιτροπές, μέ συντονισμό κι μ' ἕνα μεγάλο βαθμό αὐτοπειθαρχίας. Γιά τούς ἀναρχικούς, οἱ ἐπιτροπές πρέπει νά περιορίζονται στά πρακτικά καθήκοντα πού καθιστοῦν ἀναγκαία τήν ὕπαρξή τους καί πρέπει νά ἐξαφανιστοῦν μόλις ὁλοκληρωθοῦν τά καθήκοντά τους. Ὁ συντονισμός κι ἡ αὐτοπειθαρχία πρέπει νά ἐπιτευχθοῦν ἐθελοντικά, χάρη στό ὑψηλό ἠθικό καί τήν ὑψηλή πνευματική ὁλκή τοῦ ἐπαναστάτη. Τό νά ἐπιδιώκουμε λιγότερα ἀπ' αὐτό εἶναι σά νά δεχόμαστε, σάν «ἐπαναστάτη», ἕνα ἀλόγιστο ρομπότ, ἕνα δημιούργημα ἐξουσιαστικῆς ἐκπαίδευσης, ἕνα χειραγωγούμενο πράκτορα, τοῦ ὁποίου ἡ προσωπικότητα κι ἡ νοοτροπία εἶναι ὁλότελα ξένες, στήν πραγματικότητα ἀντίθετες, μέ ὁποιαδήποτε κοινωνία πού θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ ἔστω κι ἀμυδρά σάν ἐλεύθερη.

Συνέχεια στό ἐπόμενο τεῦχος

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Τά τελευταῖα γεγονότα στήν ἑλληνική καί τήν διεθνή ζωή, παρουσιάζουν μιά νέα πραγματικότητα πού ἀξίζει νά προσεχτεῖ καί νά μελετηθεῖ ἀπό κάθε προβληματιζόμενο ἄνθρωπο γιά τό παρόν καί τό μέλλον τοῦ λαϊκοῦ κινήματος.

Στήν Ἑλλάδα, ἡ πρώτη πενταετία τῆς μεταπολίτευσης κατέδειξε τίς θεμελιακές ἀδυναμίες τῆς παραδοσιακῆς ἀριστερᾶς, πού «κατάφερε» νά ἐγκλωβίσει καί νά ἀπονευρώσει τελικά ἕνα πλατύ ἀντιφασιστικό καί προοδευτικό κίνημα (ἕνα κίνημα πού κορυφώθηκε στήν ἐξέγερση τοῦ Πολυτεχνείου τόν Νοέμβρη τοῦ '73), διασπώντας το σέ κομμάτια καί κόμματα καί ἐμποτίζοντάς το μέ μιά ξεπερασμένη ἀπό τά πράγματα ἀδιέξοδη - γραφειοκρατική ἀκαμψία, αὐτή πού εὔκολα διαπιστώνει κανείς στά καθεστῶτα τοῦ λεγόμενου «ὑπαρκτοῦ (στήν οὐσία ἀνύπαρκτου) σοσιαλισμοῦ».

Εὐτυχῶς πού τά γεγονότα πρίν, κατά καί μετά τήν πορεία τῆς 16.11.80 ἦρθαν γιά νά ξεσκεπάσουν τό ψεῦδος καί τήν ἀπάτη πού τόσο περίτεχνα χρησιμοποιοῦν οἱ δυνάμεις τῆς γραφειοκρατίας γιά νά χειραγωγοῦν τό λαϊκό κίνημα καί νά τό κατευθύνουν ἐκεῖ πού αὐτές καί οἱ πάτρονές τους θέλουν.

Τώρα ὅμως νοιάζονται, περισσότερο κι ἀπ' τούς ἀστούς, γιά τίς βιτρίνες πού ἔσπασαν καί χύνουν κροκοδείλια δάκρυα γιά τούς δυό νεκρούς καί τούς ἑκατοντάδες τραυματίες... Ἀκόμη στή Βουλή θά πρέπει νά ὁμολογήσουν, σέ τόνο ἀπολογητικό, ὅτι δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τούς «ἀναρχοαυτόνομους» καί νά ὑπερασπίσουν μέ δουλικότητα τήν ἀστική νομιμότητα καί κινδυνολογία.

Ἀλλά ἔχουμε καί τόν διεθνῆ χῶρο. Τούς τελευταίους μῆνες ἡ Πολωνία συγκλονίζεται ἀπό μιάν αὐτόνομη καί αὐτοοργάνωτη ἀντιγραφειοκρατική ἐξέγερση. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού οἱ ἐργαζόμενοι ξεσηκώνονται στίς ἀνατολικές χῶρες ἐνάντια στήν καταπίεση καί τήν ἐκμετάλλευση
φειοκρατικοῦ καπιταλισμοῦ. Τ
νότα τῆς Οὐγγαρίας τοῦ 1956, τ
γας τοῦ 1968 (γιά ν' ἀναφέρουμε
ριότερα) εἶναι γνωστά σ' ὅλους
τώρα ἡ γραφειοκρατία πού
δεσποτικά αὐτές τίς χῶρες δέν
λα μέσα νά στηριχτεῖ, ἔξω ἀπό
καί ἀπροκάλυπτη βία, πού ἐκ
μέ τήν εἰσβολή τῶν ρώσικων
Αὐτός εἶναι λοιπόν ὁ «σοσιαλισμ
ἐξασφάλισαν γιά τούς λαούς (τῆς
τολικῆς εὐρώπης) οἱ γραφειοκρ
νας «σοσιαλισμός» πού στηρίζετα
βία, στίς φυλακίσεις καί τά
καί τελικά, στά ρώσικα τάνκς. Ο
λωνοί ἐργάτες συνειδητοποίησαν
ἀπό πραγματικές ἐμπειρίες ὅτι πρέπ
αὐτοοργανωθοῦν κύρια μέσα ἀπ' τ
γατικά τους συνδικάτα, νά ζητήσ
νά διεκδικήσουν μέ καθολικότητα
πιμονή αὐτόνομη καί ἀνεξάρτητα
κόμμα καί τό κράτος, συνδικάτα
πάρουν ἀπό τά χέρια τοῦ κόμματος
ὑπόθεση τοῦ σοσιαλισμοῦ καί
ἐλεύθερης, δημιουργικῆς καί
νης. Ὁ μύθος τοῦ κόμματος
καί μοναδικοῦ πού μόνο αὐτό
καθοδηγεῖ τίς μάζες, ἔχει
καταρρεύσει. Στήν Πολωνία
θοῦμε, γιά μιά ἀκόμη φορά, τήν
μπευσή του.

Ἔτσι τά κόμματα τῆς γραφειοκρα
τίας δέν δίστασαν νά χαρακτηρί
προβοκάτορες, τυχοδιῶκτες καί
ρες δέν δίστασαν νά χαρακτηρί
ρες αὐτούς πού εἶχαν τήν
καί τό θάρρος νά καταγγείλουν
βιβασμό τους μέ τήν καπιταλιστ
φειοκρατία, αὐτούς πού διεκδικοῦ
ὑπερήφανη παρουσία μέσα στή
ζωή καί δείχνουν τό δρόμο γιά
αὐτόνομη κοινωνία, μέ ἄμεση
τία καί πραγματικό σοσιαλισμ
πό τίς φενάκες τοῦ ἀ
κοινοβουλευτισμοῦ καί τούς μύθους
ἐκλογῶν, ἔξω ἀπό κάθε ἡγεμον
θοδηγητισμό καί κάθε εἴδους
τούς πού τόν Νοέμβρη τοῦ '73
δίπλα στήν αὐθόρμητη καί αὐτοοργ
τη ἐξέγερση τοῦ λαοῦ, ὅταν οἱ δυν
τῆς γραφειοκρατίας πανικόβλητες
εἶχαν μείνει πίσω καί ἐνάντια στ
γονότα ἐκεῖνα, μιλοῦσαν καί πάλι
προβοκάτορες, τυχοδιῶκτες καί π
ρες. Σήμερα ὅμως δέν διστάζουν
[illegible] ἀσύστολα τόν ξεση
κεῖνον καί νά τόν μετατρέπουν
ἀνώδυνη θλιβερή μουσειακή τελετ
τί τό μόνο πού τούς ἐνδιαφέρει
μαντρώσουν τίς μάζες, τῶν νέων
γιά νά τίς ἐλέγχουν καί νά τίς
στήν ἄγνοια καί τήν ὑποδούλωση.

Κάθε μέρα γίνεται πεποίθηση
περισσότερο κόσμο ὅτι μόνο μ
τήν αὐτοοργάνωση καί τήν
τῶν ἐργαζομένων ὅλου τοῦ λαοῦ
θρωπότητα θά μπορέσει νά ἀπαλ
ριστικά ἀπό τήν κάθε εἴδους
λευση καί καταπίεση. Μόνο
τοοργάνωση καί τήν αὐτονομία
πος θά γίνει κύριος τῆς τύχης
νοντας στά χέρια του τήν
σοσιαλισμοῦ μέσα σέ μιά κοινων
νομη καί γι' αὐτό ἐλεύθερη
ἐπαναστατική.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ
ΛΕΧΑΙΝ